

VEČERNI LIST

NEODVISEN DNEVNIK

Cena celoletno po pošti K 40.—, za Ljubljano K 36.—
 polletno " " " 20.— " " " 18.—
 četrtletno " " " 10.— " " " 9.—
 mesečno " " " 3.50. " " " 3.—
 Uredništvo in uprava: Kopitarjeva ulica 6. — Telefon 50.

inzerati: Enostojna petliversta (59 mm široka in 9 cm visoka ali nje prostor) za enkrat po 50 vinarjev, za dva in večkrat po 45 vinarjev. — Ob sobotah dvojni tarif. — Pošilano: Enostojna petliversta K 1.— — Izhaja vsak dan, izvenredne nedelje in praznike, ob 3 uri popoldne.

Zbližanje med Francozi in Jugoslovani.

Posebno poročilo »Večernemu listu«.

Zagreb, 12. aprila. Iz Pariza poročajo od četrtka: Tu se pričakuje velik preobrat v zadržanju Francije na mirovnem posvetu. Francoska javnost je silno vznemljena in razočarana nad domčo vnanjo politiko Clemenceaujevo in nad njegovim ravnanjem, kar se tiče Italije, ki stremi za tem, da izkoristi Francijo za svoje imperijalistične cilje. Med francoskimi politikami je nastalo veliko gibanje proti Clemenceaujevi vnanji politiki. Temu gibanju na čelu

stojita Aristides in Briand, ki sta odločno proti temu, da bi Francija podpirala Italijane, ker bi to vznevoljilo Jugoslovane, na katere more Francoska mnogo računati. Domnevajo, da bo moral Clemenceau pod pritiskom javnosti odstopiti, njegov naslednik bi bil Briand. Jugoslovani pričakujejo mnogo od novega kabineta, da jih bo, kakor upajo, podprl v pravičnih narodnih zahtevah.

Jadranski spor se poostruje.

Posebno poročilo »Večernemu listu«.

Zagreb, 12. aprila. Iz Ženeve poročajo: Težkoče, ki so nastale v odboru četverice glede jugoslovansko-italijanskega

spora, so tako velike, da je francoska vlada izdala naredbo, po kateri ne smejo časopisi ničesar pisati o tem vprašanju.

Wilson proučuje sklepa četvorice.

Posebno poročilo »Večernemu listu«.

Zagreb, 12. aprila. Iz Pariza poročajo: Predsednik Wilson je prejel včeraj zaključke posvetovanj odbora četverice, da jih temeljito prouči. Wilson je bil s študi-

ranjem teh zaključkov zaposlen do pozne noči. Pričakujejo, da bo v soboto objavil svoje stališče o tem. Odkar je Wilson obol, ni zapustil svojega stanovanja.

Pravoslavni metropolit za plemensko spravo.

Posebno poročilo »Večernemu listu«.

Zagreb, 12. aprila. Iz Sarajeva javlja: Bosenski metropolit je poslal na vse duhovnike poslanico, v kateri jih poziva, naj navajajo ljudstvo k temu, da plemena ne bodo kazala sovraštva in nestrpnosti med seboj. Vsi so istokrvni brati, četudi jih ločijo vere. Spravljivost je potrebna, posebno zato, ker se morajo porabiti vse

sile in sposobnosti za zgradnjo nove kraljevine SHS. Nihče ne sme storiti ničesar takega, kar bi lahko uporabili nasprotniki naše mlade države v škodo nove kraljevine. Metropolit pozivlja duhovnike, na pomoč ljudstvo, da se ne da zavesti po narodnih sovražnikih.

Vprašanje odškodnine rešeno.

Posebno poročilo »Večernemu listu«.

Zagreb, 12. aprila. Iz Pariza poročajo, da je komisija za vojno odškodnino končala svoje delo. Nemčija mora plačati vsega skupaj 150 milijard vojne odškodnine. V

letih 1919 in 1920 more plačati 25 milijard. Francoske čete bodo zasedle levo obalo Rene in jo bodo držale, dokler Nemčija ne plača vse vojne odškodnine.

Vojni dobiček.

Ni še dolgo tega, kar smo si dovolili osrednjo vlado v tem listu opozoriti na najnujnejšo zadevo, ki bi jo moral naš državni zbor rešiti — na obdavčenje vojnega dobička v korist države in revnih slojev. Včeraj se nam je sporočilo iz Beograda, da vlada pripravlja tak zakonski načrt poslanski zbornici. Po tem načrtu bi tisti, ki so imeli vojnega dobička do 10.000 kron, morali oddati državi 3000 K in dalje v sorazmerju vedno več, tako da bi tisti, ki ima vojnega dobička več kot 200.000 kron, moral oddati 80 %.

Če je bil kateri zakonski načrt potreben in pravičen, je ta. Mirno se lahko trdi, da so se veliki vojni dobički delali na račun države in na račun plitvih žepov malih ljudi. Nekateri trgovci so izrabljali splošno pomanjkanje blaga in živil, ki je nastalo vsled zapore na mejah in vsled izrednih potreb milijonske armade, da so ceno neizmerno in brezvestno dvigali. Vsa teža strašne draginje je padala na človeka, ki je moral živeti od dela: svojih rok, se ni pečal s trgovino in ni imel prijatelja med tistimi, ki so razpolagali s skritimi zalozami. Velikanski dobiček trgovca je znesel po kronah delavec, dninar, kmet, mali obrtnik in uradnik. Druge vrste vojni dobičkarji so tisti, ki so oboževali z delom za armado. Ti dobički so najmašnejši in so zopet vzeti iz žepov malih ljudi. Država je vojne dobavitelje dobro in predobro plačevala. Ta njim izdani denar je krila z novimi bankovci in novimi posojili; pod razvalinami naše valute, ki so vsled tega nastale, ječi zopet mali človek, katerega dohodki niso mogli tako hitro naraščati, kakor je valuta naglo padala.

Po pripravljenem zakonskem načrtu tisti, ki so zaslužili 200.000, oddali državi 140.000, tisti, ki imajo vojnega dobička 5 milijonov, bi oddali 4 milijone in tisti, ki so prikupčevali 10 milijonov, bi oddali 8 milijonov. Ne moremo reči, da je to preveč, kajti ostalo jim bo še vedno dovolj, državnim praznim blagajnam pa bo novi dohodek dobro došel. Z njim bo mogla mlada država utrditi takoj spočetka svoje gospodarstvo, ugodno vplivati na ureditev svoje valute in odpomoci najnujnejšim potrebam revnih slojev.

Bosna in demokratska stranka.

Posebno poročilo »Večernemu listu«.

Sarajevo, 12. aprila. Vseled nasprotja med Jugosl. demokratsko stranko in srbskimi radikali sodijo, da bo izstopilo vse-

ga skupaj iz demokratske stranke osem srbskih in osem muslimanskih bosensko-hercegovačkih poslancev.

Francoski senatorji za pravičen mir.

LDU Pariz, 11. aprila. (Brezlično.) V torek so senatorji zunaj seje, po soglasnem sklepu izdali nastopni protest: Podpisani člani senata francoske republike ponovno izjavljajo svojo voljo in zahteve: Začasno zbrana mednarodna konferenca naj izdela načrt, ki bo vreden zmage aliranih armad in ki bo vstanu zagotoviti mir in pravico vsemu svetu. Posebno važnost polagajo na to, da se bodo upoštevale ne le lastne za-

hteve, temveč tudi zahteve sovražnih držav. Poravnati se mora škoda, ki jo je vojska povzročila zasebnikom, povzročitelji vojske pa, ki so za največji zločin zgodovine odgovorni, se morajo postaviti pred sodišče. Naposled izražajo upanje, da se bo kmalu posrečilo dovršiti načrt zveze narodov, ki naj jamči, da se ne bodo več ponovile ne grozote vojske in tudi ne izživljanja, ki bi jih utegnili povzročiti.

Nemčija ovira miru.

LDU Rotterdam, 11. aprila. (ČTU) Lloyd George je izjavil: Ker se v Nemčiji začenja boljše vize, ne more prevzeti niti takega jamstva za sklep miru. Povabili bi

se na vsak način nemški delegati, toda če le razvoj stvari na Nemškem bi moral pokazati, če bi mogli dati potrebne varščine za sklep pogodbe.

Enotna ljudska stranka.

LDU Belgrad, 11. aprila. Jugoslovanski klub je izdal komunike, v katerem nanašanja, da se vrše v Belgradu pogajanja z zastopniki raznih pokrajin naše države o načelih, na podlagi katerih naj bi se osnovala enotna ljudska stranka na ozemlju vse države. Stranka bi delala na kulturnem polju z versko zvezo narodov. V socialno-gospodarskem vprašanju bi zastopala v prvi vrsti kmetijske, delavske in obrtniške interese. Zavzemala pa bi se tudi za interese drugih stanov. V državno pravnem oziru stoji stranka na stališču državnega in narodnega edinstva. V stranko stopijo najprej VLS in skupina okoli zagrebške »Narodne Politike«. Klub se nada, da se bodo na podlagi objavljenega programa pridružili tudi srbski krogi.

Wilson bo priznal sovjetsko vlado.

LDU Ženeva, 11. aprila. (ČTU) »Information« navaja: Wilson se zavzema očitno za to, da ententa prizna Ljeningradske vlado. Odločil se je, da sam prizna rusko sovjetsko vlado, ako bi se ententa tega branila.

Boljševizem na Bavarskem.

LDU Monakovo, 11. aprila. (ČTU) Prejšnja vlada v Bambergu je proglasila vojno stanje v severni Bavarski. Telefonski promet je za Monakovo po vsej severni Bavarski in severni Nemčiji zatvoren.

LDU Bern, 11. aprila. (ČTU) »Temps« priporoča z ozirom na možnost, da postane Nemčija sovjetska republika, naj se sklene vojaška, politična in gospodarska zveza glavnih ententnih velesil, ki naj postopajo enotno. Posebno naj se energično

postopa proti Bavarski, ker bi izbruh vojne z Nemčijo uničil vse sadove ententne zmage. Postavijo naj se dalekosežni topovi, da se more Mukanovo takoj z njimi seznaniti, kadar bi bilo treba.

LDU Berlin, 11. aprila. (ČTU) Davi se je razglasilo obsedno stanje v Monakovem. Večinski socialisti hočejo danes v stranki izvesti glasovanje o sovjetski republiki. Sklenili so odstaviti urednika lista »Münchener Post«. Izvažanje vrednostnih papirjev iz Bavarske je zabranjeno, ravno tako prenos depozitov v inozemstvo. Češki premogokopi so ustavili dobavo v Bavarsko.

LDU Berlin, 11. aprila. (ČTU) Vseled novih vladnih odredb je število vojske prekoračilo 200.000 in upajo, da je tudi za prihodnje vsak puč onemogočen. V špartakovskih krogih se je včeraj izjavljalo, da bo nova komunistična stavka nastala v Nemčiji šele začetkom meseca maja. Tudi za ta slučaj je vlada ukrenila potrebno.

Ženeva, sedež zveze narodov.

LDU Pariz, 11. aprila. (Agence Hav.) Odbor za zvezo narodov je v svoji včerajšnji seji določil Ženevo za sedež zveze. Odbor je sprejel nadalje nove določbe glede Monroe-doktrine. Deset poglavij pogodbe je že predelanih. Domneva se, da bo odbor zvečer dovršil sestavo pogodbe.

Gospodarska pogodba med Francijo in Švico.

LDU Pariz, 11. aprila. (Brezlično.) Iz Berna se poroča: Zvezni svet švicarski je odobril gospodarsko pogodbo, sklenjeno v Parizu v mesecu marcu t. l. S tem dogovorom se Francija zaveže dobaviti Švici mesečno po 60.000 ton premoga, ki

ga dobi iz Saarske kotline na zasedenem lorenskem ozemlju. Istočasno naj Francija v najkrajšem času odpomore Švici z živili, nasprotno pa je Švica dolžna, izvoziti v Francijo protivrednote v enaki višini, in sicer naj te obstajajo iz 25.000 glav živine; od tega kontingenta naj se odpošlje 5000 glav takoj, ostalo tekom l. 1919. Pogodba je veljavna do 31. dec. t. l.

Obtožba Viljema II.

LDU London, 11. aprila. V zvezi z razpravo, ali je mogoče, pozvati bivšega nemškega cesarja Viljema II. pred sodišče, se poroča, da se sedaj pretresuje nov način, po katerem bi se dalo to vprašanje rešiti. Ena zaveznških držav, najbrže Belgija, bo dvignila obtožbo proti bivšemu cesarju in proti odgovornim osebnostim, in sicer zaradi preloma pogodbe, zaradi vpada v Belgijo in ondi povzročenih opustošenj in končno zaradi podaljšanja vojne.

Zveza narodov.

LDU Luzern, 11. aprila. Jugoslovanski presbiri v Parizu hrzjavljajo: Opoldanska izdaja »Zürcher Zeitung« poroča iz Pariza, da se v definitivnem besedilu ustave zveze narodov pogrša točka glede učinkovite kontrole nad izdelavanjem vojnega materiala. Besedilo ne vsebuje določila o varstvu plemen, verstva, nevtralitete, nasprotno pa je v besedilu sprejeta Monroe-doktrina. Vsi člani so zavezani javiti razsodišču vsako sporno vprašanje in tri mesece čakati, predno začne s sovražnostmi. — Isti list prinaša razborit članek proti priklonitvi Avstrije k Nemčiji in za nevtralizacijo Nemske Avstrije.

Za irsko neodvisnost.

LDU Luzern, 11. aprila. Jugoslovanski presbiri v Parizu hrzjavljajo: Irski delegat v Parizu zahteva v spomenici na Clemenceauja ponovno, da se pripusti Irski kot neodvisna država v zvezo narodov, ker bi sicer nastala na Irskem revolucija.

Špartakovci.

LDU Berlin, 11. aprila. (ČTU) Iz Düsseldorfa hrzjavljajo: Ponoči so Špartakovci vprizorili puč na glavni kolodvor, ki pa je bil odbit. Postavljene so bile barikade, streljalo se je na več krajih v mestu ter metale ročne granate. Število žrtev še ni znano. Vojaštvo je imelo male izgube, posamezni vojaki pa so trpeli zverinske grozovitosti. Tako so nekega vojaka naravnost mučili in pote mvrghi v Reno, nekega častnika pa so dobesedno do smrti pohodili.

Boji na Koroškem.

Ljubljanski dopisni urad poroča z dne 12. t. m. iz uradnega vira: Dne 11. t. mes. ob 11. uri 45 minut zvečer je nemška artiljerija iz smeri od Sv. Marjete oddala nekaj strelcev na posadko zapadno Mrzle vode pri Velikovu. Na ostali fronti mir. Položa inezpremenjen.

Iz pokrajine.

k Italijani v Rovtahn. Občino Rovte so Italijani že v novembru zasedli. Oni del občine, ki visi proti Vrhniku (Podpesek) ni zaseden. Vojaki, ki so prišli v novembru v Rovte, niso bili ravno sitni. Meseca februarja so pa prišli drugi, ki so ne samo strogi in sitni, ampak naravnost nesramni. Po 20 vojakov je v eni hiši. Koliko nadleže delajo domačim! Marsikje so hujši kakor živali. Časopisa ne dobijo Rovtarji nikakršnega, ker ne smejo nič slovenskega brati. Pisma oddajati ali pa prejemati je strogo prepovedano. Najnovejša italijanska odredba je, da si morajo dati kože staviti. Kdor ne bo ubogal, bo moral plačati 500 kron kazni in tudi ne dobi več moke in drugih živil. Kljub prepovedi gredo ljudje po skrivnih potih na Vrhniko, Podlipo, v št. Jošt. Prenašajo blago, ki ga dobe iz Trsta in delajo, če se jim pot posreči, velike dobičke. Mnogo jih pa Italijani polove. Ujetniki so iz različnih krajev: Vipavci, Kraševci, Logatčani, pa tudi precej Rovtarjev. Po nekaterih krajih imajo Italijani tudi žico napeto. Nekemu kmetu so napeli žico ravno med hišo in med hlevom. Ako hočejo Rovtarji iti v cerkev, morajo imeti legitimacijo. Celo če gre k sosedu po kakšno stvar, mora vzeti s seboj legitimacijo, sicer ga patrolja prime. Veliko mladih gospodarjev in fantov je pa ubežalo. Da v takih razmerah ne bodo mogli zemlje obdelati, je razumljivo. Šola je bila več mesecev zaprta, sedaj se je pa vendar pričel pouk.

k Izredni občni zbor proste organizacije okrožnih zdravnikov na Kranjskem se vrši v sredo, 16. aprila ob 3. uri v hotelu Union. Ker so zelo važne točke na dnevnem redu, želi obile udeležbe — načelstvo.

k Deževje po Dolenjskem zabranjuje obdelovanje. Že veliko let ni bilo vse tako pozno, kakor bo letos. Vinogradi so še večinoma neprekopani. Krompir še ni nikjer posajen. Tu in tam so malo boba in ovsa sejali. Jeseni sejana žita lepo kažejo. Tudi trave bodo dosti, ker jo dež vedno zaliva.

k Velikovsky okrajno glavarstvo. Ker je sovražno obstajanje mesta Velikovec in mostu čez Dravo onemogočilo uravnavanje okrajnega glavarstva in stik s prebivalstvom, se je okrajno glavarstvo Velikovec začasno preselilo v Dobrlivas. Pisma naj imajo naslov: »Okrajno glavarstvo Velikovec v Dobrlivasi.«

k Šolsko slavnost priredi mladina narodne šole na Prevaljah dne 13. aprila t. l. ob 4. uri popoldne v dvorani pri Ahacu. Vstopnina: I. sedež: 3 K, II. sedež: 2 K, stoječe: 1 K. Čisti dobiček je namenjen šolski knjižnici.

k Narodna čitalnica v Pliberku na Korškem potrebuje za svojo knjižnico nujno knjig zlasti pripovedovalne vsebine; predvsem došli bi prav letniki »Zvona« ali »Dom in Svet«-a. Rodoljubi, rojaki, prikažite nam na pomoč, pomagajte pri probi Korotana.

k Iz Savinjske doline. »Naša pošta.« Nismo izmed tistih, ki zahtevajo od Narodne vlade, da kar čez noč ustvari svojim državljanom jugoslovansko ljudsko-

romandijo, kjer je treba samo pozeleti in človeku je tudi že ustrezno. Nikakor pa nismo voljni prenašati bremen, ki za obstoj Jugoslavije niso prav nič potrebna in se dajo celo brez ministrske krize odpraviti. Tako nepotrebno breme nalagajo že dolgo nedostatne poštne razmere zavednemu prebivalstvu v občinah na Gomilskem, v Grajski vasi, pri Sv. Juriju ob Taboru, pri Sv. Jeronimu in na Vranskem. Upravičeno se je bati, da bo samozatajevanje prebivalstva teh občin kmalu izčrpano. Pismo, ki se odda poštnemu uradu imenovanih občin ob katerikoli uradni uri, rabi do Celja, dasi je pisemska cenzura odpravljena, cele tri dni. Peš se pride iz Gomilskega v Celje v 3 in pol ure — a pri pošti ne gre tako hitro! Te nezasišane počasnosti je prvič kriva praksa, da se odpravlja vsa pošta, ki se je nabrala tekom enega celega dne, šele drugi dan, to pa na vse zgodaj, že pred solčnim vzhodom, ko so poštne uradi za stranke še trdno zaprti, in drugič »razvada«, da se pošta navedenih občin ne oddaja, kot se misli, naravnost železniški poštne ambulanci pri Sv. Petru v Savinjski dolini, dasi prihaja poštni voz pravočasno že k prvemu vlaku, ki vozi proti Celju, ampak ta pošta se oddaja poštnemu uradu pri Sv. Petru v S. d., kjer se mehča in »cajta« skozi celi ljubi dan, in šele drugo jutro jo preda Sv. Peterski poštne urad železniški poštne ambulanci, tako da tretji dan srečno dospe v »mesto belo« — Celje lepo in veselo. Mi prizadeti Savinjskani ne moremo doumeti zakaj se smatra od pristojne strani edino osobje poštne urada pri Sv. Petru v S. d. za usposobljeno odpravljati pošto naravnost železniški poštne ambulanci, ne pa tudi osobje poštne uradov na Vranskem, pri Sv. Juriju ob Taboru in na Gomilskem? Ali je morda krivda naše pisemske tridnevne v pretilirani komodnosti poštne konje na Vranskem, ali pa se morda na ta način hoče zavreti prehitro in pregoreče poslovanje uradov in trgovcev v navedenih krajih? Pa naj bo že takšen ali drugačen vzrok nedostatne poštne zveze prizadetih krajev s svojim trgovskim, uradnim in prometnim središčem: s Celjem, čas je že, da se nadomesti s hitrejšo in prikladnejšo pošto zvezo. To tirja korist prebivalstva in vlade! Predloga in nasveta ne stavimo nobenega, ampak samo ponižno vprašamo poverjenstvo za promet: Kako dolgo še?

k Višji šolski svet je odpustil iz šolske službe na javnih ljudskih in meščanskih šolah v ozemlju deželne vlade v Ljubljani Marijo Roschker, stalno učiteljico v Slovenski Bistrici.

k Nabor reflektantov za podčastniško šolo. Da se vsak izogne morebitnim nesporazumljenjem se naznanja, da se vrši nabor vseh prosilcev za sprejem v podčastniško šolo v Belgradu ali Skoplju v nedeljo 20. aprila t. l. ob 10. uri popoldne v Ljubljani, Domobranska vojašnica (26. pešad. puk.) na Poljanski cesti.

k Prepis nakaznic na čekovne račune. Štev. 336/prez. 19. — Vsak, ki ima svoj račun pri poštnem čekovnem uradu v Ljubljani, sme s primernim pooblastilom, ki ga mora izročiti svojemu pristojnemu poštnemu

uradu, prositi, naj se zneski poštne nakaznice, ki dospejo zanj (izvemši brzojavne, ekspresne, vrnjene in take nakaznice, ki se imajo izročiti lastnoročno), pripišejo njegovemu čekovnemu računu. Poštne urad nakaže v tem slučaju vsak dan pošt. čekov. uradu v Ljubljani skupni znesek poštne nakaznice, ki ga je pripisati lastniku računa, s položnico, ki se glasi na račun prejemnika poštne nakaznice, ter pošlje imetniku računa v zavetku odrezke poštne nakaznice s prejemnico vred. Imetnik računa naj odda v ta namen poštnemu uradu primerno zalogo položnic in naj to zalogo vselej o pravem času dopolni. Zaloge položnic za prenos poštne nakaznice za čekovni račun pa ni treba, ako stane lastnik računa v dostavnem okraju poštne urada Ljubljana 1. V tem slučaju ne dostavlja poštne urad kuponov poštne nakaznice posebej, temveč pošilja mu jih poštne čekovni urad z računskimi izpiski, v katerih so zaračunjeni zneski.

k Srbsko brodersko društvo v Belgradu se pripravlja, da znova začne svoje delo. Vendar se mu doslej še ni posrečilo dobiti v svoje roke ladij, ki mu jih je svoj čas zaplenil sovražnik in so sedaj v vojaških rokah.

Iz Ljubljane.

I Ljudski oder v Ljubljani uprizori jutri, v nedeljo, 13. t. m., ob 7. uri zvečer v Ljudskem domu igro: »Dekle z biseric«. Po H. Rider Haggardovem angleškem romanu dramatičiral dr. Guido Rant. Vstopnice se dobe v predprodaji še danes popoldne od 4. do 6. ure in jutri v nedeljo popoldne od 10. do 12. ure v pisarni Ljudskega odra v Ljudskem domu.

I Umrl je danes 12. t. m. posestnik gospod Anton Vihtelič. Bil je vsem najlepši zgled pridnosti in poštenosti. Naj v miru počiva!

I Za ljubljansko garnizijsko godbo se sprejemajo godbeniki, zmogni godbe na pihala in na lok dnevno popoldne v Cukrarni. V pismenih ponudbah je treba navesti godalo in glasbeno izobrazbo.

I Begunci, pozor! Pričenši s ponedeljkom, 14. t. m., se bo uradovalo pri »Posredovalnem uradu za begunce SHS v Ljubljani«, Dunajska cesta 38/I, od 8. ure popoldne do 2. ure popoldne. Begunci naj vzamejo to na znanje in naj po 2. uri nikar ne hodijo v urad, ker ne bo tam nobenega uradnika.

I Neverjetno! Danes zjutraj je na trgu neka ženska zahtevala za kokoš-80 K! Do te cene dosedaj ni prišla še v hujših časih, kot so danes, nobena kokoš. Seveda je tržni stražnik dragoceno kuro takoj zaplenil, ženska pa bo imela opravila s sodiščem. Zanimci tega ne bodo verjeli, pa je bila le resnica, in to v soboto, dne 12. aprila 1919, zjutraj na Vodnikovem trgu! Tudi rekord!

I Drzna tatvina. Včeraj je med opoldanskim odmorom, to je med 12. in 2. uro popoldne, neznan tat s ponarejenim ključem odprl pri draguljarju Eberlu na Mestnem trgu na ulico vodeča prodajalniška vrata, potem pa v prodajalnici pokradel

več zlatnine, nato pa zopet neopaženo odšel. Enako je napravil ob istem času v Giontinijevi prodajalnici, ki je tik Eberlove. Tukaj pa ni kradel papirja ali črnila, marveč je poiskal denar, in ko je tega iztaknil, je istotako neopaženo odšel. Plen je bil v obeh slučajih precej bogat. Policija je prišla tem tičkom kaj kmalu na sled. Iz vedela je, da so se odpeljali trije tujci proti Zalogu, zato jim je sledila z avtomobilom in zagrabila tri Hrvate, ki so hoteli stopiti na vlak in se odpeljati. Vse blago in ves denar je dobila policija pri zlikovcih, ki bodo razmišljali v zaporu, da ta »kšeft« vendar le ne nese.

1 »Bajaci« v opernem gledališču. »Bajaci« nam so v morju raznih »Evelin« in »princesk« zelo ugajali. In četudi izvajanje morda ni odgovarjalo do zadnje podrobnosti temu, kakoršna bi morala biti, smo lepemu delu hvaležni vseeno, igralcem in gledališču tudi. In to je za uspeh dovolj. Zbor je bil, lahko rečemo, brezhiben; sicilijanski jug je živel pred nami — le da je bil morda v glavnih vlogah tu pa tam premalo doživljen, premalo topel in strasten. Niti zdaleč toliko pa nismo hvaležni »Evelini«, ti zduhovičeni, po originalnosti hlasteči literarni in muzikalni igrači. »Ugrabljena Evelina« je bedarija, kakršne še ni-

sno doživeli v novi dobi narodnega gledališča in kakršne bi ne želeli več doživeti. Značilno je, da je to igro prevedel — če se more govoriti o prevodu pri pantomini — nekdanji inspirator našega gledališča, g. Govekar.

Spremembe voznega reda na južni železnici. Da se potujočemu občinstvu olajša zveza med Verdrom, Borovnico, Preserjem in Brezovico na eni strani in Gorenjsko, Dolenjsko, Mariborom in Ptujem na drugi strani, izpremeni južna železnica dne 15. aprila 1919 vozni red vlakov med Ljubljano in Verdrom sledeče: Vlak 61 odhod iz Ljubljane gl. k. 7.12 dop., prihod na Verd 8.05 dop. — Vlak 62 odhod iz Verda 8.50 dop., prihod v Ljubljano gl. k. 9.41 dop. — Vlak 63 odhod iz Ljubljane gl. k. 3.01 pop., prihod na Verd 3.54 pop. — Vlak 64 odhod iz Verda 4.39 pop., prihod v Ljubljano gl. k. 5.30 pop. Istega dne se na progi Pragersko-Kotoriba-DD. opusti vlak 207 in vpelje vlak 207/a odhod iz Pragerskega 10.25 zvečer; prihod v Kotoribo-DD. 1.53 ponoči. Ta vlak ima na Pragerskem zvezo iz Ljubljane k vlaku 42 (odhod iz Ljubljane gl. k. 5.55 pop.).

1 Najdena je srebrna ura z enim pokrovom. Dobi se jo v Kopališki ulici št. 4.

Stavka v Rimu.

LDU Rim, 11. aprila. (DKU) Agenzia Stefani: Z delom so povsod zopet pričeli. Položa v mestu je popolnoma normalen.

LDU Rim, 11. aprila. (DKU) Agenzia Stefani javlja: Kljub temu, da je bilo na cestah vse živahno in da so bile kavarn in kin prenapolnjeni, je potekel četrtek popolnoma mirno. Proti 4. popoldne je nameravalo približno 100 demonstrantov odkorakati po Via Nazionale. Vojaštvo je razpršilo demonstrante. Zvečer je velikanska množica navdušeno pozdravljala kavalterijo in infanterijo, ki je korakala po trgu Co-

lonna. Nato se je sestala skupina, ki naj bi protestirala proti nameri radikalnih socialistov proklamirati splošno stavko. Ti soči meščanov s častniki in vojaki na čelu spreveda so korakali, pevajoč narodne pesmi, proti trgu Venezia. Vsa okna so bila v zastavah. Manifestante so obsipali s cvetkami. Pred vojnim ministrstvom je govoril nacionalni poslanec Federiani, protestujoč proti nameram manjšine. Končal je govor z živijo klici na kralja in talijo. Nato se je sprevod razšel.

V belgrajski okolici.

Prvi pomladanski dnevi so v Belgradu tudovito krasni. Nebo jasno kakor pri nas, kadar se napravi lepo vreme po nevihti, da vidiš v ostro začrtanih obrisih tudi odaljene griče in sela. Breskve in marelice rvejo po vseh vrtovih; kmetske hiše, krožnikrog obdane s slivami, dobivajo bel venec bujnega cvetja. Kar samo te pogledne iz mestnih ulic v okolico, na kmete.

Kam gremo? Odgovor je lahek; kamor ti bodi, saj nam bo vse novo. Ob delavniških ni časa za izlete; nekaj nedelj je bilo deževnih, Svetega Jožefa in Marijinega Oznanjenja tu niso praznovali, zato je že precejšen veščak za belgrajsko okolico, kdor jo je kdaj mahnil malo ob Donavi ali bil v Topčideru. Edini bolj znani kraj je Zemun, kjer stanuje nekaj slovenskih poslancev, ki niso dobili stanovanja v Belgradu in imajo neprijetno delo, da se vozijo vsak dan s parnikom v Belgrad in nazaj, pa naj sije solnce ali pa piha močan veter in meče deževne kapljice na potnike, ki so natlačeni na parniku, da jih mora vojaška

straža mnogo s silo odstraniti, ki še žele vstopiti. (Strokovnjaki tudi trdijo, da se toči v Franzlatu pri Zemunu tako vino, kakršnega ne premoreta Belgrad in Zemun skupaj.)

Udarili smo jo po cesti naravnost proti jugu. Iz daljave nas je vabil tja polagoma se dvigajoč hrib — če o tem valovitem svetu moremo sploh rabiti ta izraz — s katerega zre nazaj proti Belgradu velika vas, porastla kakor gozd s sadnim drevjem.

Cesta je bila tlakovana; pogosti veter, ki piha tukaj, jo je v zvezi z lahnim deževjem očistil tako, da skoro ni bilo na njej praška. Ob cesti so se nekaj časa vrstile značilne pritlične hišice, v katerih ima za silo prostora manjša družina. Za hišami so se razprostirale njive in travniki brez konca. Po njih so se pasle ovce in prešiči, ki so poskočni kakor koze in kosmati kakor ovce. Baš ta valoviti svet, pokrit s samimi njivami brez drevja, je značilen za belgrajsko okolico. Posamez-

nih hiš skoro ne vidiš, marveč samo velike vasi ob pobočju hribov. Skoro se ti zdi, da je hiš premalo v primeri z ogromnimi polji.

Kakih dobrih 10 km od Belgrada proti jugu so prvi strelski jarki, ki jih je dala izkopati avstro-ogrška armada. Pred jarki so še zabiti v zemljo v treh vrstah železni koli, ob katerih je bila napeta bodeča žica. Žice pa ni nikjer več — pač pa so vsi vrtovi v vasi obdani z gosto bodečo žico, po njih lajajo hudi psi. Razstreljena hiša in konjsko okostje, ki leži še sedaj ob cesti, bi govorilo za to, da so se vršili tu vsaj manjši boji; toda kmet v bližnji vasi nam je pripovedoval, da Avstrijci teh strelskih jarkov niso rabili niti enkrat. Vsa vas je bila mobilizirana, da je kopala jarke, starci, ženske in otroci; vse se je balo, da se vname boj, ki jim bo uničil selo — pa je grozeča nevihta mirno prešla.

V celi veliki vasi je bila samo ena gostilna: prva hiša ob prihodu v vas. Skromni prostori so bili popolnoma zasedeni, a povečini z vojaki in izletniki. Vaška mladina je bila zbrana v velikem številu pod visokim drevesom sredi vasi in je plesala kolo.

Razgovarjali smo se na poti z mnogimi ljudmi in se prepričali, da je ljudstvo izredno prijazno in zgovorno. Vsak seljak se je razgovarjal prostodušno o svojih težavah. Eden je pripovedoval, da je izgubil v vojski tri sinove, četrti pa se je vrnil iz avstrijskih bolnišnic telesno in duševno uničen. Sinovi so mu zapustili 16 vnukov in vnukinj. Baš med razgovorom je prišla njegova sestra, se bratu globoko priklonila in mu hotela poljubiti roko. Mož je bil med vojsko dolgo časa interniran z nebromjem drugih, a je vendar ušel usodi, ki je zadela tisoče in tisoče srbskih internirancev: smrti vsled lakote in epidemij.

Ob povratku po navađnih poljskih potih se nam je nudila ista slika: nizki hribi brez vsakega drevesa, ob njih pobočju pa slikovito ležeče velike vasi. Solnce je zahajalo daleč za nizkimi griči; večerna zarja je odsevala v belgrajskih oknih in rdečila pokrajino onstran Donave, ki je bila ves marec poplavljen, tako da so gledala iz vode le drevesa in nekoliko višje ležeči deli ravnine. Pastirji so gonili črede ovac domov. Po solnčnem zahodu se vleže namreč po prav kratkem mraku noč na zemljo.

Po svetu.

s Bastinianovi falzifikati. Skoro vsi muzeji na svetu imajo nekoliko dragocenih doprskih kipov in skupin iz leta 1500, ki jih je modeliral Giovanni Bastiniani od leta 1848 do pred nekoliko leti. Bastiniani je bil sin ubogih staršev. V trinajstem letu ga je vzel k sebi kavalir Inghirani, pri katerem je začel mladi Bastiniani modelirati. Pozneje ga je vzel kipar Fedi v svoj atelje in kasneje kipar Torrini, ki mu je dajal po štiri lire na teden. V prostem času je imitiral kipe iz krščanske dobe, ki so jih pozneje prodajali starinarji za pristna dela in za zelo visoke cene. Kralj florentinskih starinarjev Treppa je vzel pozneje moža v svojo službo, plačal mu je dve liri na dan

poleg hrane, in učitelja, ki ga je poučeval v branju in pisanju. Tri mesce pozneje je Bastiniani že lahko čital dela o umetnosti, ki so le razširila njegove zmožnosti. Izdelal je nekaj imitacij iz 1500 in napravil nekaj lastnih del. Neka njegova skupina je bila prodana za 2000 lir; to je bila v onem času ogromna vsota. Poleg tega se nahaja v nekem muzeju kip, ki so ga imenovali pred kratkim kot veliko umetnino srednjega veka. Te umetnine srednjega veka je modeliral pred desetimi leti — Giovanni Bastiniani.

s Spanje in zdravje. Pomanjkanje spanja je ena najhujših živčnih bolezni in rekli smo že na tem mestu, da se je že marsikdo odtegnil tej bolezni s samomortom. Veliko več ljudi je bolnih na tem, kakor si pa navadno mislimo. Naša »kultura« nam je veliko več škodovala s tem, da nam je vzela mir in zlasti nočni mir, kakor pa s katerosibodi drugo stvarjo. Naše življenje je polno vznemirjenja, ki ga naši predniki niso poznali. Zato bi morali imeti več spanja, kakor so ga imeli oni, pa je ravno narobe: manj ga imamo. In to je naša nesreča in podlaga marsikake bolezni, zlasti pa sedaj tako vsakdanji obolenosti in prenapetosti živcev. Poskusimo pa z zdravljenjem pri živčnobolnih in čudeže bomo dosegli. Ko je znani Dreyfusov proces Parižane tako razburil, je neki zdravnik nekaterim soudeleženiim svetoval — bili so že nad mero nervozni — naj čisto nič ne mislijo in naj ostanejo dalj časa v postelji. Uspeh je bil čudovit: zdravi so postali. In kako malo vedo ljudje še za to modrost! »Spanje je več kot zdravilo,« to je nauk, ki mu pritrdi vsak zdravnik in higijenikar. Saj vsako naravno in neprisiljeno prenehanje delovanja našega živčevja le blagodejno vpliva na naš organizem. Če spimo, naši čuti mirujejo, navadno delovanje je prekinjeno, od zunaj prihajajoči vtisi nam ne škodujejo dosti in nas ne zastrupljajo izdatno. To je pa ravno oni položaj, v katerem najbolj energično vpliva na naš organizem življenski princip, ki vedno dela, vedno enači in vedno meri na harmonijo in enotnost. Če si moremo torej zopet priboriti bolj naravno in daljše spanje kakor ga imamo sedaj — in pri večini modernih ljudi manjka spanja tako ali tako: bodisi glede kakovosti ali pa glede izmere ali pa na obe strani — potem bomo duševno in telesno kmalu dosti na boljšem. V spanju se polni tudi telo.

s Nov jezik tatov. V Ameriki so znali, oziroma razvili tatovi v zadnjih letih nov jezik, obstoječ iz znamenj. Angleška policija mu je prišla na sled. Amerikanski falotje so prišli namreč v zadnjem času opetovano v London, da bi tukaj »delovali«; a so slabo opravili, ker niso osebo poznali londonskih detektivov. Če so v kakem javnem prostoru kaj poskusili, niso vedeli, ali je kak detektiv blizu; nekemu amerškemu tiču se je celo pripetilo, da se je pri svojem poskusu goljufanja lotil londonskega detektiva, ki ga je hotel opehariti; seveda so ga takoj zaprli. Ker tako ni šlo, so se zvezali Amerikanci z londonskimi tatovi, ki so imeli potrebno osebnostno znanje. Razvilo se je temeljito medse-

bojno poznavanje in Amerikanci so pokazali Londoncem znamenja, ki so tam že davno udomačena, zlasti v Novem Yorku. — Javno življenje se razvija v Londonu in v Ameriki večinoma v barih, elegantno opremljenih pivnicah, kjer dobimo mrzle jedi večkrat zastoni, pijemo pa stoje ob točilnici ali baru. Recimo da sta dva tatova notri, ki iščeta žrtev, eden je Londončan, drugi Amerikanec. Pa pride v bar detektiv, Amerikanec ga ne pozna. Tedaj odreže kot svarilno znamenje londonski tovariš treščico od čveplenke kakor bi si hotel napraviti zobotrebec. Amerikanec sedaj ve, da je detektiv v bližini in da je treba biti oprezen. Seveda bo sedaj opustil vsak poskus tatvine in se bo kakor hitro mogoče izgubil iz pivnice ter šel iskat drugam svojih žrtev. Tam poskusi zopet svojo srečo s kakšno stavo ali s predajo nepravilnih draguljev itd. A takoj odneha, če vidi, da zlomi svarilec žveplenko med prstmi. To pomeni: »Nikar se ne trudi, ta sam nima nič.« Če pa nasloni svarilec časopis na nitni kozarec ali pa na kavino čašo, tako da ga napol pokrije, pa spet ni prida, kajti svarilo se glasi: »Možakar, ki ga obdeluješ, ima sicer denar, a je prebrisan; bodi posebno previden.« Če tovariš kozarec prav hitro izpije in ga postavi z odprtino navzdol na mizo, se to pravi: »Izpij in pojdi, nevarnost prihaja.« Če pa nevarnost ni tako velika, postavi tovariš napol polen kozarec med dva prazna, kar znači: »Nismo varni, opazujejo nas.« Svarilec položi na krožniku, na katerem je jedel, nož in vilice navskriž in hoče s tem povedati: »Bodi previden. Mož, s katerim imaš opraviti, je nagle jeze in se hitro razburi.« Z drugimi besedami: Če te spozna, te pobije na tla ali pa ti gre drugače na živce. — Taka znamenja s kozarci in krožniki so pa mogoča le v pivnicah. Včasih je pa treba tudi na cesti kaj sporočiti, da nihče ne opazi. Tedaj iztegne tovariš prste leve roke tako, da nastane med srednjim prstom in njegovim sosedom kot, na obeh straneh kota sta pa po dva prsta tesno sklenjena. To pomeni isto kakor rezljanje žveplenke: »Detektiv je v bližini.« Če potegne svarilec uro iz žepa in zamahne z njo parkrat po zraku, oznanja dobro vest, namreč: »Mož, ki si se ga lotil, ima dosti denarja.« Če pa grize noht na malem prstu desne roke, tedaj ni prida, ker se to pravi: »Ne izgubljal časa, mož sam nima nič.« — Odkar se je pa londonski kriminalni policiji posrečilo dobiti ključ do tega tajnega jezika, je postal tatovom samim nevaren. Kajti ravno ta znamenja so policistom pokazala londonske tatove. Londonska policija je stvar energično zagrabila; domačih sicer ni mogla zatreti, ker to je staro vedno nanovo preskušeno seme, a Amerikanci so morali oditi in iskati srečo na oni strani Atlantika.

s Svet za diplomate. Diplomati mislijo, da so vse na svetu in res so zakrivali večino zla, kar se ga je zgodilo. Svetoval bi jim to-le: Francoski poslanik Herbet v Berlinu je pripovedoval enkrat: Nekega poslanika so odpoklicali, prišel je naslednik, sprejel ga je, da mu da potrebna navodila in razjasnila o tekočih zadevah. Sedel je za mizo, predala na levi in desni

sta bila odprta. Pa je začel; pokazal je na desni predal in je rekel: »Tu notri so vse one stvari, s katerimi se nisem nikdar pečal, in tekom časa so bile rešene v splošno zadovoljnost. V drugem predalu so pa nakopičeni akti, o katerih sem bil prepričan, da jih moram preštudirati in diplomatično obravnavati. Iz njih so vzrastli vsi neprijetni zapletljaji. Verjemite moji stari skušnji, gospod tovariš, in glejte na to, da bo pred vsem prvi predal poln.«

s Umetni premog. Kdor bere te besede, bo zmajal z glavo, pa so ga vendar naredili. Surovino za to daje neke vrste lug. Prva tovarna, ki dela s takim lugom, se nahaja v kraju Greker pri Fredrikstadu v Skandinaviji. Njen namen je bil odpo- moči pomanjkanju premoga. Iznajditelj, inženir Strelener, je odstranil na poseben način najprvo apno, segrel tvarino potem na 110 stopinj Celzija, razvijal dalje in odstranil vodo. Ta brezvodna brozga ima 6800 toplotnih enot, samo štiri odstotke pepela. Kolikor vemo do danes, bodo lahko napravili iz 25.000 ton prvotne snovi nekako 22.000 ton umetnega premoga.

s Kitajske navade. Ko je obiskala neka potujoča Angležinja v okolico Kantona, neko kitajsko pokopališče, je zapazila Kitajca, ki je po predpisih njih vere z vso natančnostjo in vernostjo stresal po grobu jedila. Dama je opazovala nekaj trenutkov radovedno to čudno navado, nato pa se je obrnila do kitajskega dečka, ki jo je spremljal na vseh potovanjih, in mu dejala z ironičnim nasmehom: »Ti moraš pač priznati, Li, da je ta navada smešna. Ali res mislite, da bodo mrtvi vstali in jedli od tega, kar jim ponudite?« — Obraz dečka je bil popolnoma miren, ko je odgovoril počasi in tehtno: »Kaj, ali mislite, da bodo Vaši mrtveci vstali iz groba in vonjali cvetje, ki jim ga oplozite na grob.«

s Redkost jezičnega raka pri živalih. Francoz dadiot je opazoval, da so slučajni jezičnega raka pri živalih redkejši, ko pri ljudeh. Mednarodna tozadevna literatura navaja samo sedem slučajev raka na jeziku pri živalih, in sicer štiri slučaje pri prežvekovavcih, dva pri mačkah in enega pri psu. Vedno je bil rak na zadnji strani jezika ali v sredi. Prosti del jezika ni nikdar bolan, dasi je umazanosti izpostavljen najbolj. Živalski organizem ni sprejemljiv za rakovo bolezen.

s Slavije Masarykovega rojstnega dneva v Sibiriji. Ko poročajo iz Pariza, so v Omsku obhajali na slovesen način rajsten dan predsednika Masaryka. Po defiliranju češke armade se je vršil slavnosten obed, pri kateremu je bil navzoč tudi admiral Kolčak in člani ministerijalnega sveta.

s Predor med Sicilijo in Italijo. Iz Rima poročajo, da je v teku izgotovitev načrta za zvezo med Italijo in Sicilijo potom predora, ki ga mislijo zgraditi pod morsko ožino pri Messini.

s Moltke in vrata omare. Vsak človek ima svoje navade in posebnosti. Moltke je imel to, da ni mogel videti, če je kakšen njegov uslužbenec pustil vrata omare le napol odprta. To zato, ker se je enkrat kot otrok z glavo zadel ob taka vrata in je bil odnesel pošteno buško. Od takrat takih vrat ni mogel videti in je strogo pa-

til na to, da so bila vselej zaprta. — Oskrbnik nekega njegovega posestva mu je moral predložiti vsak teden računsko knjigo in jih spraviti potem v neko omaro. Nekeč ga prosi oskrbnik za dopust, češ, da gre za botra h krstu. Moltke mu drage volje dovolil. V naglici pa pusti oskrbnik vrata one omare odprta, kamor je bil položil računsko knjigo. Drugega dne je bil s svojim vozom že pol ure od graščine, ko ga dohiti jezdec na konju in mu ukaže, da mora nazaj. Zelo čudno se mu je zdelo, a ubogati je moral. Ko stopi pred Moltkeja, pokaže ta na odprta vrata omare, pa ne reče nobene besede. Oskrbnik razume, zapre vrata prav skrbno in se odpelje h krstu.

s Drag nakup. Londonski baron Rotšild je bil velik prijatelj umetnin, ki jih je kupil za vsako ceno, če so se mu dopadle. Največji kras njegove zbirke je bil porcelanast servis, ki ga je bil kupil tako-le: Sedel je nekega dne v biblioteki, ko ga prosi neki tujec za kratek razgovor. Bankir pravi, naj pripeljejo tujca notri, in v sobo stopi sključen mož. Le s težavo se vleče ob palici naprej in govori s težko sapo, pa kašlja zraven: »Oprostite, gospod baron, če Vam jemljen Vaš dragoceni čas, a imam nekaj pri sebi, kar bi Vam rad prodal.« Pokazal je na možnjo, ki jo je držal v roki. »Pokažite,« pravi baron dobrohotno. Mož odpre možnjo in pokaže krasno izdelano posodo iz porcelana, ki vzbudi takoj najživahnejše zanimanje barona. »Ali ne bi hoteli tega kupiti,« nadaljuje tujec. »Imam cel servis, a ne vem, kaj bi počel z njim. Sem v veliki stiski in bi Vam bil zelo hvaležen, če bi mi ga kupili.« — »To je odvisno od tega, koliko hočete zanj,« tujec pravi: »Gospod baron, kdor me vidi, dobro ve, da ne bom več dolgo časa živel. Vrh tega sem reven in bi rad vsaj v zadnjih dneh živel brez skrbi za vsakdanji kruh. Plačajte mi za cel porcelan mesečno rento 480 kron. To je za res malenkost, ki je ne boste predolgo plačevali.«

Baron si moža še enkrat prav natančno ogleda; zdi se mu res tako slab in reven, da mu nikakor ne more prošnje odreči, zato pravi: »Dobro, sprejemem Vašo ponudbo. Pošljite mi servis; tukaj imate za prvi mesec in dam Vam obenem nakazilo na mojega blagajnika, da Vam izplača vsak mesec 480 kron.« Servis je dobil baron še isti dan in je bil res tako lep kakor je kazal vzorec. Drugi mesec je bil baron slučajno v blagajni, ko so izplačevali drugo rato. Tedaj pa svote ni sprejel bolelni starec, temveč mlad mož, krepak in lepo rastel, kakih 30 let mu je bilo. »Kje pa je tisti mož, od katerega sem kupil porcelan?« vpraša baron začudeno. »Gospod baron, to sem jaz sam,« pravi oni z mirnim nasmehom, »ali me ne poznate več.« — »Vi? Ni mogoče, oni mož se mi je zdel, da se bo vsak trenutek zgrudil.« — »Morda, a s pomočjo Vaše dobrotljive skrbi sem se med tem tako popravil, da se čutim kakor bi bil nanovo rojen.« — »Vi ste pa res prav prebrisan tič,« reče baron smeja se, »pa naj bo; ker ste me tako izvrstno potegnili, pa imejte denar še kar naprej.« Oni je pa vlekel rento še približno 50 let.

Narod, ki izumira.

(Po Nansenu priredil Ivan Bežnik.)

(Dalje)

ZAKON.

Kakor hitro more mož preživljati: ženo in otroke, tedaj se oženi. Mladič si izbere deklico, ki mu ugaja, enako izbira tudi deklica. Tu ne veljajo same besede ali same prislege nič, mož se mora izkazati v dejanju.

Recimo, da ima mladenič nagnjenje do deklice Naja. Tedaj gre mladenič na morje, bori se z valovi in vadi roko in oko, da bo mogel tem gotovje, navajen in utrjen v lovu, preživljati družino. Mlada Naja pa stoji v tem na razgledni višini in gleda po morju za njim. Ona vidi, kako je močna njegova roka, kako je spretno njegovo telo. Kajak leti čez gladino ko ptica. Tedaj se vžgo živo hrepenenje v njenih očeh. Kajak vzgine, meglica se v gostem pajčolanu boči nad daljavo. Ona zre še vedno, vedno — — —

Ko se vrne s plenom, mu hiti nasproti in mu pomaga na suho. On vzame mirno svoje orožje in gre v hišo. Polna občudovanja gleda za njim — kmalu bo ženitovanje.

Toda nekega večera ga ni domov; ona čaka, čaka — — Vsi so že donia, s plenom ali prazni. — Ponesrečil se je na morju. — Oko pestane mokro, solze se ji vlijejo. Joče in joče, zdi se, da ga ne bo pozabila. — To traja dva, tri dni — potem poneha žalost. Še je mož na svetu — ona gleda za drugim.

Pri moškemu navadno ni ljubezen, ki ga sili v to, da se poroči, ampak on potrebuje njene pomoči. Treba je kože čistiti in garati, obleke šivati... Zgodi se celo, da se poroči čisto mladoletni in se do svoje zrele dobe že parkrat ločijo. V zreli dobi so pa ločitve redke.

Zakon se je v prejšnjih časih sklepal na čisto kratek in lahek način. Če je hotel mož imeti deklico, šel je v njeno hišo, popadel jo je za čop ali kamor jo je lažje prijel in tiral domov ter jo položil na pregrado. Nato ji daruje svetilko ali golido za vodo.

Na vsak način pa spada že k dobremu obnašanju, da se deklica brani k temu, četudi ga ima rada. Kot je navada, da se mora pri nas nevesta jokati, tako v Grenlandiji taka deklica kriči, joče in se brani na vse pretege. Če je dobro vzgojena, mu celo uteče. Da pa mož zabrani kaj takega, ji razpraska noge pod stopalom. Kmalu pa se vda usodi in je dobra ženica.

Ko so Eskimi videli prvič našo poroko, so se čudili zelo, kako more ženska na vprašanje, če hoče moža, reči: da! Po njih mišljenju bi rekla deklica: ne! Deklico, ki bi na tako vprašanje rekla: da! bi šteli, da je brez sramu. Ko so slišali, da je pri nas taka navada, so dejali, da morajo pač biti naše ženske brez vsake sramežljivosti.

Prej opisana navada ženitve je v navadi na vzhodni obali še vedno in se vrši s precejšnjo mero grobosti. Sorodniki deklice gledajo vse popolnoma mirno, ker je stvar sama na sebi popolnoma privatna in

se Eskimi zelo neradi vtikajo v zadeve drugih.

Tu pa tam se seveda tudi zgodi, da uropana deklica »ženina« v resnici ne mara. V tem slučaju se upira tako dolgo, da se umiri sama, ali pa mu uteče.

Zanimiva je sledeča zgodba, ki jo pripoveduje Graah:

Kellitink je bila izvrstna veslarica na vzhodni Grenlandiji. Ta pa je bila uropana po Siorakitsoku, kljub silnemu uporu njene strani. Graah je mislil, da deklica fant v resnici noče, zato je šel za njima in je deklico osvobodil. Nekaj dni potem, ko se je Graah pripravljal za odhod, je skočila deklica v njegov čoln, zlezla pod krov in se pokrila z vrečami. To pa je storila radi tega, ker je izvedela, da je prišel na otok Siorakitsok in njegov oče. Kakor hitro se je Graah oddaljil na par korakov, so priskočili Grenlandci in potegnili deklico iz njenega skrivališča. Graah je zopet mislil, da deklica nastaneža na noben način noče, zato jo je osvobodil zopet. Ona pa je bila nezadovoljna, zamrmrala je par nerazumljivih besed in se oddaljila z jeznim obrazom in grozečimi pogledi. Oče mladeniča se ni zmenil za nič in je celo pomagal naložiti Graahu čoln. Ko pa so se hoteli odpeljati, niso našli deklice nikjer, akotudi so preiskali ves otočič. Marala ga je tedaj vendarle.

Iz tega sledi, kako težko je spoznati pravo misel ali nagnjenje ondotnih deklic.

V prejšnjih časih in na vzhodni obali Grenlandije še dandanes, so Eskimi tudi glede ločitve silno odločno kratki. Če se je naveliča, je treba samo, da se ne zmeni zanjo in ne govori z njo. Ona spozna takoj, kaj to pomeni. Hitro pobere svojo obleko in gre domov v svojo rojstno hišo. To se izvrši, ko bi ne bilo prav nič posebnega.

Tudi so imeli navado, da so vzeli ženo drugega. Če je bil ta drugi šibkejši, je moral molčati in se udati v svojo usodo.

Na vzhodni obali so slučaj, da so bile žene omožene z desetimi različnimi možmi zaporedoma. To pripoveduje Hohnar Utukuluk je bila omožena z osmimi, nazadnje pa je dobila šestega zopet.

Ločitev se je izvršila najlažje in največkrat tedaj, dokler ni bilo še nič otrok. Ko pa sta dobila otroke in posebno, če so bili dečki, je bila zakonska vez trdnjša.

Na vzhodni obali je še dandanes v navadi mnogoženstvo, a to le pri dobrih lovcih. Navadno imajo po dve, toda nikdar več.

Dalager pripoveduje, da je bil za njegovega časa na zapadni obali komaj dvajseti del moških oženjen z več ženami; z dvemi, redko s tremi, izjemoma tudi s štirimi. Poznal pa da je moža, ki jih je imel enajst.

Navadno prva žena ni videla rada drugih. Včasih pa se je to zgodilo tudi na njeno željo, da je imela več pomoči pri delu.

Še drug vzrok je, ki jih je silil v mnogoženstvo. Dalager je vprašal neko ženo, čemu da je njen mož vzela še drugo. »Ker ne morem imeti več otrok,« mu je odgovorila.

Vendar pa ima prva žena prvo besedo v hiši, četudi ima mož druge morda rajši. Slučaji, da bi imela žena več mož, so sili redki. Raziskovalci vedo samo za en slučaj.

Vse te navade vladajo dandanes le po nekaterih okrožjih vzhodne obali, na zapadni obali, kjer je predrlo tudi med Eskimci že krščanstvo, se sklone zakon tako ko po nas. Tudi se ni treba nevesti več tako braniti.

Zakon pa se sklone sedaj mnogo težje ko v prejšnjih časih, zato ker so naselbine redke in domačini-kateheti nimajo pravice sklepati zakonov. Zakon more skleniti samo pastor. Ta pa običe dalje kraje samo enkrat na leto ali samo vsake dve leti; ta čas morajo mladeniči izrabit, da si izbero neveste, ker sicer morajo čakati zopet eno ali dve leti.

Na ta način je seveda jasno, da se ne vrši vse v lepem redu. Zgodilo se je, da je misijonar, ki je prišel zopet čez par let v isti kraj, neko deklico birmoval, poročil in ji krstil otroka — vse hkratu.

Z uvedbo krščanstva je bilo seveda odpravljeno tudi mnogoženstvo. Če se je dal krstiti Eskimo, ki je imel več žena, si je smel obdržati samo eno. To jih je mnogokrat odvrnilo od krsta, ker se niso radi ločili od druge žene, posebno, če so izšli iz tega zakona dečki.

Dogajajo se pa dandanes tudi na zapadni obali redki slučaj, da imajo dobri lovci po dve ženi.

Tako so pripovedovali o nekem Reatu, da si je vzel še eno ženo, dokler ni tega izvedel misijonar, ki je zahteval loštev. Mož je naselil svojo drugo ženo v drugem kraju, kamor pa e potem tudi hodil pogosto na lov. Prebivalstvo tega kraja, kjer je bil prej, pa je trpelo pomanjkanja, ker je bil on najboljši lovec okraja. Radi tega se je priselil zopet k njim in odlej živel redno.

Tu pa tam se zgodi, da ima pri hiši prvo besedo žena in ne mož. A to so le slučaj. V splošnem je žena pri Eskimih le lastnina moža. Na vzhodni obali je zakon nekaka kupčija in pogosto dá »ženin« »nevestinemu« očetu kaj v dar, harpuno, ali kaj podobnega. Tu pa tam tudi očetje obdarujejo dobre lovce zato, da jim odjemo hčere.

Aprovizacija.

a Kruh ali krušna moka. Kdor hoče od srede naprej krušno moko namesto kruha, se mora odločiti samo v torek ter zahtevati od peka oziroma prodajalke kruha, da mu vrne izkaznice za kruh. V torek je zato določen cel dan. Te vrnjene krušne izkaznice in pa krušno rodbinsko legitimacijo prinese stranka prodajalcu, ki bo prodajal moko za kruh. V vsakem okraju prodaja krušno moko začasno le eden trgovec. Prodajalci moke se objavijo pravočasno v listih. Prodajalec krušne moke odvzame strankam vse krušne izkaznice ter jih shrani. Na krušno rodbinsko legitimacijo pa mora prodajalec krušne moke poleg pekove štamplije pritisniti še svojo štamplijo. Na te krušne rodbinske legitimacije se boče potem dobivala

krušna moka. Koliko se boče odvzelo za moko dnevnih odrezkov na krušni rodbinski legitimaciji in koliko se boče dobilo moke, se pravočasno objavi v listih. Od srede, 16. t. m., do pribeduje sobote, 26. t. m., dobi vsaka oseba namesto kruha skupaj 1 kg in 40 dkg krušne moke, ki se boče delila dvakrat ali trikrat, ker ni mogoče nakazati naenkrat vse krušne moke. Kdor hoče torej krušno moko namesto kruha, naj voli v torek, ter zahteva od prodajalca kruha, da mu vrne vse krušne izkaznice, ker v sredo prodajalci kruha več ne vračajo krušnih kart za nakup moke, ker morajo tudi peki in mestna pekarna vedeti, koliko imajo peči kruha. — Prodaja moke za kuhno oziroma pecivo pa ostane neizpremenjena. — Peki in prodajalci kruha se vabijo, da predložijo v sredo dopoldne vse krušne izkaznice, ki so jim še ostale, da se na podlagi teh izračuna, koliko rabijo še kruha oziroma moke za kruh.

a Kislo zelje za VIII. in IX. okraj. Stranke VIII. in IX. okraja prejmejo kislo zelje v ponedeljek, dne 14. t. mes., na krompirjeve nakaznice pri Jakopiču na Mirju. Določen je ta-le red: VIII. okraj dopoldne od 8. do 10. ure, IX. okraj od 10. do 11. ure. Stranka dobi za vsako osebo 2 kg kislega zelja, kar stane 1 K.

a Špeh za I. uradniško skupino. Stranke I. uradniške skupine prejmejo špeh v ponedeljek, dne 14. t. m., pri Mühl-eisnu na Dunajski cesti. Določen je ta-le red: dopoldne od 8. do 9. ure št. 1 do 70, od 9. do 10. ure št. 71 do 140, od 10. do 11. ure št. 141 do 210, od pol 2 do pol 3 št. 211 do 280, od pol 3 do pol 4 št. 281 do 350, od pol 4 do pol 5 št. 351 do 420, od pol 5 do pol 6 št. 421 do konca. Stranka dobi za vsako osebo po ½ kg špeha, kilogram stane 24 K.

a Špeh za II. uradniško skupino. Stranke II. uradniške skupine prejmejo špeh v ponedeljek, dne 14. t. m., na Poljanski cesti št. 15. Določen je ta-le red: dopoldne od 8. do 9. ure št. 1 do 70, od 9. do 10. ure št. 71 do 140, od 10. do pol 11. ure št. 141 do konca. Stranka dobi za vsako osebo po ½ kg špeha, kilogram stane 24 K.

a Špeh na rdeče izkaznice B št. 2491 do konca. Stranke z rdečimi izkaznicami B prejmejo špeh v ponedeljek, dne 14. t. m., na Poljanski cesti št. 15. Določen je ta-le red: popoldne od pol 2 do pol 3 št. 2491 do 2570, od pol 3 do pol 4 št. 2571

Ing. dr. MIROSLAV KASAL

oblastveno poverjeni stavbeni inženjer.

Specielno stavbno podjetje za betonske, železobetonske in vodne zgradbe v Ljubljani, Hilsnerjeva ul. št. 7. Izvršuje strokovno:

Naprave za izrabo vodnih sil, vodne žage, elektrarne, betonske in železobetonske jezove, mostove. Železobetonska tovarniška poslopja, skladišča, betonske rezervarje železobetonsko oporno zidovje in vse druge betonske in železobetonske konstrukcije. — Prevzema v strokovno izvršitev vse načrte stavbeno inženerske stroke. — Tehniška mnenja. — Zastopstvo strank v tehniških zadevah.

do 2650, od pol 4 do pol 5 št. 2651 do konca. Stranka dobi za vsako osebo po ½ kg špeha, kilogram stane 24 K.

Valentin Maček

slamnikarska obrt v Domžalah

prejema damske modne
slamnika v popravilo
v večji množini, oblike na
razpolago.

Vsakovrstne slamnike

priporoča gg. trgovcem in slavnemu občinstvu, kakor tudi slamnate čevlje (solne), predpražnike, slamnate podplate za čevlje

Franjo Cerar, tovarna slamnikov,
Steb g. Domžale.

Tovarna je 7 minut oddaljena od kolodvora.

Lepa polt lic in rok prinese mnogo prednosti, tako v zdravstvenem kakor v družabnem oziru. Fellerjeva popolnoma neškodljiva preizkušena »Elza« pomada za obnavljanje in negovanje kože, odstrani nečistost kože, očista pršice, brani proti solnčarici, solnčnim pegam, bori, razkavosti, velosti kože. — Lonček močnejše vrste 6 kron. Omot in poštnina se računa posebej najceneje.

Namesto škodljivega mila

vzemimo za lica Fellerjevo lilijino mlečno milo

»Elza«, katero je danes še zelo drago ali ima še iste dobrote in neškodljivosti kakor pred vojno. Boljše in finejše za negovanje kože v današnjem času si niti misliti ne moremo. —

Rujne lase se more doseči samo s Fellerjevo »Elza«-Fanolina pomado za rast las. Okrepi kožo na glavi, preprečuje plešavost in prezgodnjo osivelost. Lonček močnejše vrste 6 n. Omot in poštnina se računa posebej najceneje.

Za vsakdanje negovanje

telesa so Fellerjeve »Elza« toaletne pastilje za umivanje telesa, otroške kopeli, kakor za ustno vodo itd. Cena kartonu 1 K 50 v. — 3 seboj vzeti in povsod v žepu nositi se more bol ublažujoč, hladeč, osvežujoč

Fellerjev »Elza« mentolni migrenski črtik. V leseni cevci 1 K 50 v. Izvrsten proti glavobolu in migreni, rabi se tudi proti vbojstvu in ranitvi. Voda za oči (collyrium) 2 K 50 v. — Kapljice proti zobobolu 2 K 50 v. — Pravi zagorski prsni sek proti kašlju stekl. 3 K. Francovo žganje v stekl. 480 in 1280 K.

Za želodec, prava švedska tinktura, vel. stekl. 7 K 50 v, balzam (melen) mala stekl. 1 K 60 v.

Kurja očesa odstrani brez bolečin Fellerjevaturist.tinktura »Elza« (tekočina) skupaj s kartonom 3 K in tvorn. obliž po 3 K in 1 K 50 v. Proti potanju

telesa in nog je Fellerjev »Elza« prašek z vsipom 1 K 50 v. Krmični prašek za živino davno poznani se zopet dobi. Karton 2 K. Omot in poštnina se računa posebej in najceneje. Kdor naroči več, mnogo prihrani. Naročiti je treba pri lekarnarja EVGENU V. FELLER, Stabica, Elza trg št. 245 (Hrv. Zagorje).

Svatovska koračnica.

Norveški spisal Björnsterne Björnson.

(Dalje.)

»Ti si vendar dejala, da naju ne boš zapustila,« je dejala mati s tihim očitkom, ki je zadel v živo.

Toda Janez ji je prišel v pomoč. »Vas da bo zapustila? Vsak otrok, ki se poroči, zapusti očeta in mater.«

Smehljaj se je in pristavil nalahno: »Pot ni dolga, naše posestvo je oddaljeno kake tri četrt milje od tu.«

Toda niso besede, ki pridejo v takih slučajih v poštev, misli gredo vseeno svojo samovoljno pot dalje. Stariša sta se čutila zapuščena, da, prodana po izjavi mladih dveh ljudi.

Da je življenje na Haugenu lahko, o tem sta vedela. Tujci, ki so prihajali tja, so pripravili posestvo do ugleda, ki ga je uživalo; celo v časopisih je stalo to. Toda Haugen je ostal vseeno Haugen in da bi Mildrid začela s potovanjem njih rodu nazaj na Haugen, to bi bilo že preveč.

Pod enakimi okolnostmi bi se bil ta ali oni razjezil, toda ta dva nista ljubila takih prizorov in sta skušala iznebiti se stvari, ki jima ni ugajala, na lep in miren način.

Spogledala sta se in sporazumela in oče je dejal mirno: »To je preveč stvari naenkrat in ne moreva na vse takoj odgovoriti.«

»Ne,« je dejala mati, »nisva bila pripravljena na to, da bova izvedela tako novico in jo izvedela tako.«

Janez je stal nekaj časa molče in nato dejal: »To je res, Mildrid bi bila morala vprašati svoje stariše. Toda nihče izmed naju ni vedel tega preje, dokler ni bilo prepozno. Nisva mogla storiti drugega, ko da sva prišla zdaj skupaj, da popraviva, kar sva zamudila. Ne smeta biti huda na naju.«

Na vse jima ni bilo ničesar reči, njun miren način utemeljevanja je napravil zelo dober vtis. Vendar pa se je hotel oče rešiti te zadeve kolikor mogoče hitro, zato je dejal: »Mi te ne poznamo, zato moramo imeti časa, da se premislimo.« Pri tem je pogledal na svojo ženo.

»Da, to bo najboljša,« je dejala mati, »midva morava pač vedeti, komu bova dala svojega otroka.«

Mildrid je začutila žalitev, ki je ležala v teh besedah; proseče je pogledala Janeza.

»To je res,« je dejal Janez in začel sukati puško v svoji roki, dasi ne verujem, da jih je v fari mnogo, ki bi bili bolj znani ko jaz. Morda je kdo govoril slabo o meni.«

In pogledal jih je. Mildrid je bila radi starišev vsa v zadregi, in ti sami so se čutili, da so morda vzbudili natolcevanje v ti zadevi in tega niso hoteli.

»Ne, nič slabega nisva slišala o tebi,« sta dejala oba naenkrat, mati pa je pristavila naglo, da je v resnici tako, da ga ne poznata dobro, ker o ljudeh na Haugenu nista nikoli povpraševala.

S tem ni mislila nič hudega, toda kakor so prišle besede čez ustnice, je zapa-

zila, da jih je izrazila zelo nerodno; na Haugena in Mildrid so napravile isti vtis. Sledil je molk.

»Ce ni rodovna na Tingvoldu vpraševala po ljudeh s Haugena, je bila to naša krivda, ki smo bili do zadnjih let zelo ubožni.«

V teh malih besedah je ležal očitek, ki je bil resničen, zelo resničen. Toda nikdar ni bilo padlo na um ne ženi ne možu, ki sta se bavila samo s svojo boleštno, da sta tu pozabila na važno dolžnost; nikdar nista pomislila, da njuni daljni sorodniki na Haugenu ne smejo trpeti bedo in nesrečo, ker niso v tem popolnoma nič krivi.

Spogledala sta se in sedela potem tiho in osramočeno na mestu. Oba sta čutila, da imata poštenega moža pred seboj in da je treba v dveh ozirih nekaj storiti.

Tako je prišlo do tega, da je dejal oče: »Vendar nama pusti malo časa, da premisliiva. Lahko ostaneš pri nas pri obedu. Potem se še lahko pomenimo o stvari.«

»Pojdi bližje in vsedi se,« je dejala mati; oba sta se dvignila.

Janez je odložil puško in kapo in stopil h klopi, na kateri je sedela Mildrid, ki se je zdaj dvignila, sama ni vedela zakaj.

Mati je omenila, da mora iti v kuhinjo in je zapustila sobo. Očetu je pritikal, da bi ji sledil, Mildrid pa ni hotela ostati z Janezom sama, dokler stariši ne privolijo v zakon, zato je šla k drugim vratom in zapustila sobo; videli so jo, ko je zavila krog skednja. Zdal očetu ni preostajalo drugega, ko da se je obrnil in ostal v izbi.

Moža sta se razgovarjala o različnih vsakdanjih stvarih; najprvo o lovu, o planinskih kočah, o zaslužku in o različnih drugih rečeh. Nazadnje je prišel pogovor tudi na Haugen, na tujce, na posestvo sploh in vse je napravilo na očeta vtis, da je na Haugenu blagostanje.

Mati je med tem, ko je pripravljala večerjo, vstopila večkrat in poslušala mimogrede. Koj se je dalo opaziti pri obeh, da gledata stvar s popolnoma drugačnimi očmi, ker so postajala tudi vprašanja povsem drugačna.

Janezovo lepo obnašanje pri mizi so opazili takoj. Sedel je ob strani materi in Mildridi nasproti. Oče pa je sedel na koncu mize. Ostali so jedli v kuhinji, dasi so po navadi jedli z družino skupaj. Ta dan niso hoteli pokazati Janeza ljudem.

Mildrid je čutila, kako jo je pogledala mati vedno, kadar se je Janez posmejal. Janez je bil človek z zelo resnim obrazom, toda zelo prikupljiv je bil, kadar se je posmejal.

Deklica je čutila, da so se stariši že dokaj spremenili v vprašanju, ki je zadevalo njo, toda gotova še vseeno ni bila. Napetost v sobi je bila prevelika, da bi mogla ostati tam, zato je zapustila izbo po kosilu znova in se podala k babici.

Moža sta šla nekoliko po posestvu, toda tako, da nista prišla tja, kjer so de-

lali ljudje, in tudi ne tja, da bi ju lahko videla babica.

Pozneje sta prišla zopet v sobo, ko je mati pospravila po kuhinji, je prišla tudi ona in se vsedla k njima. Pogovor je postajal zaupen bolj ko so pričakovali iz početka in čez nekaj časa se je opogumila mati, da je vprašala, kako se je zgodilo, da sta se z Mildrido seznanila in začela. Zakaj Mildrid sama ne more dati dovoljen odgovor. Morda je vprašala mati samo iz ženske radovednosti, Janezu pa je vprašanje neizrečeno prav prišlo.

Ni pravil o prvem srečanju, ker tega ni mogel pripovedovati; toda lepo in v tistem veselju je pripovedoval o prejšnjem dnevu, o Bereti, ki mu je sledila v begu, ker je bila Mildrid ko blazna vsled srčne bolesti in strahu pred stariši; kako je prišel k Mildrid in videl, da je ležala omamljena duševno in telesno in počivala ter spala, zapuščena in nesrečna... Tedaj je bilo starišem, ko da so spoznali svojega otroka zopet... Mati je že pričevala spoznavati, da sta bila stroga, prestroga s hčerko.

Medtem ko je mladenič s Haugena pripovedoval o Mildridi, je bilo spoznati iz besed samih nezavestno, kako jo vroče ljubi, vsaka beseda je govorila o tem in je veselila stariše.

To je občutil sam in bil ravnotako vesel, in oba stariša, ki nista bila vajena take krepke osebnosti in moči, sta se čutila res srečna.

To se je stopnjevalo bolj in bolj, dokler ga ni vprašala mati nehote, medtem ko se je smejala:

»Vidva sta tedaj že popolnoma pripravljena za ženitovanje, ko — se mi zdi — še poprej, ko sta vprašala nas?«

Tudi oče se je posmejal, da bi Janezu olajšal odgovor, in ta je odgovoril, ker je bila priložnost tako lepa, s tem, da je zapel verz iz svatovske koračnice:

Svatovska koračnica
naj zadoni,
ker ženinu, nevesti,
v cerkev se mudi.

Nato se je smejal. Bil je pameten dovolj, da je pričel govoriti o čem drugem.

Samo slučajno je pogledal gospodinjo in videl, da je vsa blede. Janez je čutil takoj, da ni storil prav, da jim je na ta način vzbudil spomin, in to celo ta hip! Gospodar je pogledal plaho svojo ženo, ki je postala razburjena tako, da ni mogla več ostati v sobi; dvignila se je in šla ven.

»Nekaj nerodnega sem storil,« je dejal Janez prestrašen.

Mož ni odgovoril ničesar.

Ves nesrečen je vstal Janez in hotel iti za njo ter se opravičiti, a se je vsedel zopet na klop, ko je pomislil, da ni imel nobenega slabega namena privsem tem.

»Ah, ti ne moreš vedeti,« je dejal mož.

»Ali nečeš iti za njo in jo potolažiti?« je dejal Janez, ki je dobil v moža toliko zaupanje, da si je upal prositi ga.

(Dalje.)

Izdajatelj konsorci »Večernega lista«
Odgovorni urednik Viktor Cenčič
Tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani.